

21. АДВЕНТИСТИТЕ ОТ СЕДМИЯ ДЕН ВЯРВАТ...

Ние сме БОЖИИ НАСТОЙНИЦИ, на които са поверени време и възможности, способности и притежания, както и благословенията на земята и нейните богатства. Ние сме отговорни пред Бога за тяхното подходящо използване. Признаваме Божията собственост, като служим вярно на Него и на нашите ближни, като връщаме десетъците и даваме приношения за провъзгласяване на Неговото евангелие и за поддържане и развитие на Неговата църква. Настойничеството е привилегия, дадена ни от Бог, за да ни възпита в любов и победа над егоизма и алчността. Настойникът се радва на благословенията, които другите получават в резултат на верността му. (Бит. 1:26-28; 2:15; 1 Лет. 29:14; Аг. 1:3-11; Мал. 3:8-12; 1 Кор. 9:9-14; Мат. 23:23; 2 Кор. 8:1-15; Рим. 15:26, 27.)

НАСТОЙНИЧЕСТВОТО

ПОВЕЧЕ ОТ ВСИЧКО ДРУГО християнският живот означава себепредаване — отдаване на самия себе си и приемане на Христос. Когато видим как Исус е отдал Себе Си за нас, сърцето ни е готово да извика: „Какво мога да направя за Теб?“

И точно когато мислим, че сме осъществили пълно отдаване, пълно посвещение, се случва нещо, което показва колко повърхностно е посвещението ни. Като откриваме нови области в нашия живот, за да ги предадем на Бог, нашето посвещение расте. И тогава съвсем нежно Той предлага на вниманието ни друга област, в която собственото аз се нуждае от посвещение. И така животът продължава, като минава през серия от християнски посвещения, които се задълбочават все повече и повече, включват самата наша същност, собственото ни аз, нашия стил на живот и нашите действия и реакции.

Когато даваме всичко, което сме и което имаме, на Бог, на Когото така или иначе принадлежи всичко (1 Кор. 3:21 - 4:2), Той го приема, но

след това ни връща повече и ни прави отговорни за него, прави ни настойници или стопани на всичко, което „притежаваме“. Тогава склонността ни да живеем удобен, себелюбив живот изчезва, разбирайки, че нашият Господ заради нас е бил гол, беден, странник. И думите Му „идете, и създавайте ученици измежду всички народи“ правят църковните дейности — споделяне, поучаване, проповядване, кръщение — по-скъпоценни за нас. Поради Него ние се стараем да бъдем верни настойници.

КАКВО ОЗНАЧАВА ДА СИ НАСТОЙНИК?

„Или не знаете, че вашето тяло е храм на Святия Дух... И вие не сте свои си, защото сте били купени с цена; затова прославете Бога с телата си [и с душите си, които са Божии]“ (1 Кор. 6:19, 20). На висока цена сме изкупени. Ние принадлежим на Бог. Но това е повторно получаване, защото Той ни е създал. Ние Му принадлежим още от началото, защото „в началото Бог сътвори...“ (Бит. 1:1). Писанията заявяват ясно, че „Господня е земята и всичко, което има в

нея, Вселената и тези, които живеят в нея” (Пс. 24:1).

При Сътворението Бог е споделил Своите притежания с човечеството и продължава да бъде истинският собственик на света, на неговите жители и богатства (Пс. 24:1). На кръста Той е потвърдил отново като Своя собственост това, което човекът е предал на Сатана при грехопадението (1 Кор. 6:19, 20). Сега Той определя Неговият народ да служи като настойник на имота Му.

Настойникът е личност, на която е поверено ръководството на домакинството или имуществото, принадлежащи на някой друг. Настойничеството е „положението, задълженията или служенето на настойника”.¹

За християнина настойничеството означава отговорност за всичко, което Бог Му е поверил, както и за начина, по който използва живота си, цялото си същество, времето, талантите и способностите си, материалните си притежания и възможности в служба за другите и за опознаване на истината.² Християните служат като настойници на Божиите притежания и гледат на живота като на дадена от Бог възможност „да се научат да бъдат верни настойници, за да станат годни за по-висша служба на управители на вечните неща в бъдещия живот”.³

Следователно в своите по-обширни измерения настойничеството „включва мъдрото и неегоистично използване на живота”.⁴

НАЧИНИ ДА ПРИЗНАЕМ БОЖИЯТА СОБСТВЕНОСТ

Животът може да бъде разделен на четири основни области, всяка от които е дар от Бога. Той ни е дал тяло, способности, време и материални притежания. Като допълнение е и грижата за света около нас, над който ни е дал власт.

Настойничество на тялото.

Божиите чедра са настойници на самите себе си. Ние трябва да обичаме Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила и с целия си ум (Лука 10:27).

Християните имат привилегията да развиват своите физически и умствени способности до най-високата степен на възможностите си. Като правят това, те отдават почит на Бог и могат да бъдат по-голямо благословение за своите съчовеци (вж. гл. 22 на тази книга).

Настойничество на способностите. Всеки човек има специфични дарби. Един може да е надарен в областта на музиката, друг — сръчен в занаят като шивачи или автомонтьори. Трети успяват да бъдат много общителни, лесно да се сприятеляват и да контактуват с хората, докато други имат естествена склонност към по-уединени занимания.

Всеки талант може да бъде използван или за прослава на този, който го притежава, или за прослава на неговия Дарител. Човек може да усъвършенства прилежно даден та-

лант или за прослава на Бог, или за лична изява, от егоизъм.

Ние би трябвало да развиваме дарбите, които Светият Дух дава на всеки един от нас, за да ги умножим (Мат. гл. 25). Добрите настойници използват щедро своите таланти, за да принесат повече полза на своя господар.

Настойничество на времето.

Ако сме верни управители, ние прославяме Бог чрез мъдро използване на времето. „Каквото и да вършите, работете от сърце, като за Господа, а не като на човеци; понеже знаете, че за награда от Господа ще получите наследството. Слугувайте на Господ Христос” (Кол. 3:23, 24).

Библията ни увещава да не се държим „като глупави, а като мъдри, като изкупвате благовремието, защото дните са лоши” (Еф. 5:15, 16). Подобно на Исус и ние трябва да се намираме около дома на нашия Отец (Лука 2:49). Понеже времето е талант от Бога, всеки момент е скъпоценен. То ни е дадено, за да изградим характер за вечния живот. Да служим вярно като управители на времето си, това означава да го използваме, за да опознаем нашия Господ, да помагаме на нашите ближни и да споделяме с тях евангелието.

Когато при сътворението Бог ни дарява с времето, Той запазва седмия ден, съботата, като свято време, в което да общуваме с Него. Но шест дена са осигурени на човешкото семейство, за да се занимава с полезна работа.

Настойничество на материалните притежания. Бог е дал на нашите първи родители отговорността да владеят земята, да ръководят животинското царство и да се грижат за Едемската градина (Бит. 1:28; 2:15). Всичко това е тяхно не само за да му се радват, но и да го ръководят.

Само едно ограничение им е наложено. Не е трябвало да ядат от дървото за познаване на доброто и злото. Това дърво е напомняло постоянно, че Бог е собственик и върховен Владетел на Земята. Съобразявайки се с това ограничение, първото семейство демонстрира своята вяра и вярност към Него.

След грехопадението Бог не е можел вече да ги изпитва чрез дървото за познанието на доброто и злото. Но човечеството все още се нуждае от постоянно напомняне, че Бог е източникът на всяка добра и съвършена дарба (Як. 1:17) и че именно Той ни дарява и осигурява сили, за да придобием богатство (Вт. 8:18). За да ни напомня, че Той е източникът на всяко благословение, Бог е учредил система от десетъци и приношения.

Тази система е осигурявала материални средства за поддържане на свещениците в израелевия храм. Адвентистите от седмия ден са възприели модела на левитите като здрав библейски метод за финансиране на разпространението на евангелието в световен мащаб. Бог е наредил разпространението на добрата вест да зависи от усилията и даренията на Неговия народ. Той ни призовава да

станем несебелюбиви Негови сърабoтници, като Му даваме десятъци и дарения.

1. Десятъци. Както една седма от нашето време (съботата) принадлежи на Бог, така и една десета част от всички материални неща, които придобиваме, също е Божия. Писанието ни казва, че десятъкът е „свят на Господа”, което символизира, че Той е собственик на всичко (Лев. 27:30, 32). Десятъкът трябва да Му бъде върнат като Негова собствена част.

Системата на десятъка е прекрасна в своята простота. Безпристрастието и справедливостта ѝ се откриват в пропорционалните изисквания към богатия и бедния. Според мярката на това, което Той ни е дал да ползваме от Неговата собственост, толкова трябва да Му върнем като десятък.

Когато ни призовава да даваме десятък (Мал. 3:10), Бог не апелира да бъдем благодарни или великодушни. Наистина благодарността би трябвало да изпълва нашето отношение към Бог, но ние даваме десятък, защото Бог е заповядал това. Десятъкът принадлежи на Господ и Той изисква ние да го върнем.

а. Примери за даване на десятък. Даването на десятък е общоприета практика в цялото Писание. Авраам е дал на Мелхиседек, свещеника на Всевишния Бог, „десятък от всичко” (Бит. 14:20). Като е направил това, той е признал божествената свещеническа служба на Мелхиседек и е показал, че е добре запознат

с тази свята наредба. Случайното споменаване на десятъка показва, че даването му е било вече установен обичай още в онзи ранен период.

Очевидно Яков също е разбирал изискването за даване на десятък. Когато е бил заточеник и беглец, той е дал клетва на Господ: „От всичко, което ми дадеш, ще дам десятък на Теб” (Бит. 28:22). И след Изхода, когато Израел се е установил като нация, Бог е потвърдил отново даването на десятък за Божествен закон, от който е зависел успехът на Израел (Лев. 27:30-32; Чис. 18:24, 26, 28; Вт. 12:6, 11, 17).

Новият завет не само че е нямал намерение да премахне тази институция, но е потвърдил нейната валидност. Исус е одобрил даването на десятък и е осъдил тези, които нарушават духа на закона (Мат. 23:23). Докато церемониалните наредби, които са уреждали жертвоприношенията, символизиращи Христовата изкупителна жертва, са били прекратени с Неговата смърт, не е така с десятъка.

Тъй като Авраам е баща на всички вярващи, той е модел за плащане на десятък от християните. Както Авраам е дал десятък на Мелхиседек, свещеник на Всевишния Бог, така и новозаветните вярващи дават десятък на Христос, нашия Първосвещеник по чина на Мелхиседек (Евр. 5:9, 10; 7:1-22).⁵

б. Използването на десятъка. Десятъците са святи и трябва да се използват само за святи цели. Господ заповядва: „Всеки десятък от

земята, било от посевите на земята или от плода на дърветата, е Господен; свят е на Господа... И всеки десетък от едър и дребен добитък... да бъде свят на Господа” (Лев. 27:30-32). „Донесете всички десетъци в съкровищницата — казва Той, — за да има храна в дома Ми” (Мал. 3:10).

В Израел десетъктът е бил използван изключително за издържане на левитите, които не са получили земя по жребий и е трябвало да използват всичкото си време за поддържане на богослужението в Израел, като служат в светилището и наставляват народа в закона Господен (Чис. 18:21, 24).

След разпятieto, когато Божествено отредената роля на левитското свещенство е приключила, десетъците е трябвало пак да се използват за поддържане на проповедниците на Божията църква. Павел илюстрира принципа, който лежи в основата на това, сравнявайки службата на левитите и новоучредената служба на проповедниците на евангелието. Той заявява: „Ако ние сме поселили у вас духовното, голямо нещо ли е, ако пожънем от вас телесното? Ако други участват в това право над вас, не участваме ли ние повече?... Не знаете ли, че тези, които свещенодействат, се хранят от светилището и че тези, които служат на жертвеника, вземат дял от жертвеника? Така и Господ е наредил проповедниците на благовестието да живеят от благовестието” (1 Кор. 9:11-14).

Следователно църковните членове с желание донасят своите деся-

тъци в „съкровищницата, за да има храна в дома Ми” (Мал. 3:10), с други думи, за да има достатъчно средства в Божията църква, за да се осигури издръжката на нейните проповедници, за да се предава евангелието до края на земята.^{6,7}

2. Дарения. Благодарните християни не могат да ограничат своите приноси към църквата само с десетъка. В Израел скинията и впоследствие храмът са били построени от „доброволните приноси” — дарения, давани на драго сърце (Изх. 36:2-7, срв. 1 Лет. 29:14). А специални приноси са покривали разходите за поддържане на тези места за богослужение (Изх. 30:12-16; 4 Ц. 12:4-16; 2 Лет. 24:4-13; Неем. 10:32, 33). Израелтяните вероятно са давали от една четвърт до една трета от своя доход за религиозни и благотворителни цели. Водили ли са до бедност такива тежки пожертвувания? Напротив, Бог е обещал да благослови тяхната вяност (Мал. 3:8-12).⁸

Днес Господ също така зове за щедро даване, според както ни е благословил. Даренията са необходими за изграждане, поддържане и функциониране на църквите, за установяване на медицинското мисионерско дело, което трябва да покаже практическото значение на евангелието.

Би ли трябвало да даваме толкова, колкото израелтяните са давали, или този модел не е вече приложим? В Новия завет Христос представя принципа на истинското настойничество — нашите дарби за Бог би

трябвало да бъдат според светлината и привилегиите, на които се радваме. Той казва: „И от всеки, на когото много е дадено, много и ще се изисква; и на когото много са поверили, от него повече ще изискват” (Лука 12:48). Когато Христос изпраща Своите последователи на мисионерска работа, Той им казва: „Даром сте приели, даром давайте” (Мат. 10:8). Този принцип е приложим също и при споделянето на нашите материални благословения.

И наистина никъде Новият завет не отменя и не смекчава тази система. Когато сравняваме своите привилегии и благословения с тези на израелтяните, ние виждаме, че в Исус нашият дял е явно по-голям. Благодарността ни би трябвало да намери съответен израз в по-голяма щедрост, така че евангелието на спасението да стигне и до другите.⁹ Колкото по-нашироко се провъзгласява то, от толкова по-голяма подкрепа се нуждае.

3. Непроменим принцип. Основният принцип при настойничеството се отнася както за това, което задържа, така и за това, което даваме. Докато десятъкът е основният изпит на настойничеството на нашите временни материални притежания,¹⁰ то ние сме изпитвани и чрез начина, по който употребяваме останалата част от средствата.

Използването на материалните средства разкрива колко обичаме Бог и ближните си. Парите могат да бъдат сила за добро: чрез нашите

ръце те могат да осигурят храна за гладния, вода за жадния и облекло за голия (Мат. 25:34-40). От Божествена гледна точка парите имат стойност само ако се използват, за да осигурят належащите нужди на живота, ако носят благословение на другите и подкрепят Неговото дело.

4. Невярност в десятъка и приносите. Обикновено хората не познават или са небрежни по отношение на Божествените принципи на настойничество. Дори сред християните малцина признават своята роля на настойници. Божият отговор за неверността на Израел ни дава ясна представа как Той гледа на този въпрос. Когато използват десятъците и приносите за своя собствена полза, Бог ги предупреждава, че това граничи с кражбата (Мал. 3:8). Той обяснява, че им липсва благополучие поради материалната им невярност: „Вие сте наистина проклети, защото вие — да!, — целият този народ Ме крадете” (Мал. 3:9).

Господ открива Своето търпение, любов и милост, като започва предупреждението Си с предложение за благодат: „Върнете се при Мен и аз ще се върна при вас” (Мал. 3:7). Той им предлага изобилно благословение и ги предизвиква да изпитат Неговата вярност. „Донесете всички десятъци в съкровищницата, за да има храна в дома Ми, и Ме опитайте сега за това, казва Господ на Силите, дали няма да ви разкрия небесните отвори да излея благословение върху вас, така че да не стига място за него.

И заради вас ще смъмря онзи, който поглъща и той няма вече да поврежда произведенията на земята ви; и лозата ви на полето няма да хвърля плода си преждевременно, казва Господ на Силите. Всички народи ще ви облажават, защото ще бъдете желана земя, казва Господ на Силите” (Мал. 3:10-12).

Настойничество на земята.

Съвременната наука направи земята огромна лаборатория за изследване и експерименти. Това изследване дава много благословения, но техническата революция стана причина за сериозно замърсяване на въздуха, водата и почвата. В някои случаи технологиите увреждат природата, вместо да я стопанисват мъдро.

Ние сме настойници на този свят и би трябвало да направим всичко възможно, за да съхраним живота на всички равнища, като запазим непокътнат екологичния баланс. При Своето идване Христос ще унищожи тези, които унищожават земята (Откр. 11:8). От тази гледна точка християните настойници са отговорни не само за своите собствени притежания, но и за света около тях.

ХРИСТОС КАТО НАСТОЙНИК

Истинската служба на настойничество е несреблюбива; тя е пълно предаване на Бога и служене на човека. Поради любовта Си към нас Христос е понесъл ужаса на кръста, а също и по-силната болка — да бъде отхвърлен от Своите и изоставен от Бог. В сравнение с този дар какво из-

общо бихме могли да Му дадем ние? Той не ни е подарил нещо, което е имал — въпреки че е имал всичко, а самия Себе Си. Това е образецът за настойничеството. Да гледаме на този най-велик Дар, означава да се освободим от нашето собствено аз, да станем подобни на Него. Това ще ни раздвижи, за да станем грижеща се църква; църква, която милее както за тези, които са от общността на вярващите, така и за хората извън нея. Тъй като Христос е умрял за света, настойничеството, в най-широк смисъл, е служба за света.

БЛАГОСЛОВЕНИЯТА НА НАСТОЙНИЧЕСТВОТО

Бог ни е поставил в ролята на настойници за наша полза, а не за Негова.

Лично благословение. Една от причините, поради които Бог ни умолява да Му посвещаваме непрекъснато целия си живот — време, способност, тяло и материални притежания — е да насърчи духовното ни израстване и развитието на характера ни. Нашата любов и благодарност се възпитават, когато осъзнаваме Божията собственост над всичко и непрестанната му любов към нас.

Вярното настойничество ни помага да спечелим победа над алчността и себелюбието. Алчността, един от най-големите врагове на човека, е осъдена в Декалога. Исус също ни предупреждава: „Внимавайте и се пазете от всяко користолюбие; защото животът на човека

не се състои в изобилието на имота му” (Лука 12:15). Това, което даваме постоянно, помага да се изкоренят алчността и себелюбието от нашия живот.

Настойничеството развива навиците за икономичност и ефективност. След като сме разпънали плътта заедно със страстите и похотите ѝ (Гал. 5:24), ние няма да използваме нищо за егоистичното си удовлетворяване. „Когато принципите на настойничество ръководят живота, душата се просвещава, целта е фиксирана, социалните удоволствия се очистват от вредните елементи, бизнесът в живота ни се ръководи от златното правило и печеленето на души се превръща в страст. Такива са изобилните благословения на Божия промисъл в един живот на вяра и вярност.”¹¹

Дълбоко удовлетворение и радост дава уверението, че Бог всичко е предвидил и вложил за спасението на човека, ето защо Господ Исус Христос насърчава и нас в същото: „Понеже сте направили това на един от тези най-малки Мои братя, на Мене сте го направили” (Мат. 25:40). „Не съществува нещо толкова скъпоценно, което да не можем да дадем на Исус. Ако Му върнем талантите от средствата, които ни е поверил, за да ги пазим, Той ще ни даде още повече. Всяко усилие, което правим за Него, ще бъде възнаградено и всеки дълг, който изпълняваме в Негово име, ще служи за нашето собствено щастие.”¹²

Благословение за другите.

Истинските настойници служат за благословение на всички, с които са в контакт. Те изпълняват предписанието на апостол Павел: „Заръчвай... да правят добро, да богатееят с добри дела, да бъдат щедри, съчувствителни, да събират за себе си имот, който да бъде добра основа за в бъдеще, за да се хванат за истинския живот” (1 Тим. 6:18, 19).

Настойничеството е служба за другите и желание да се споделя всичко, с което Бог така щедро ни е надарил за тяхно благословение. Това означава, че ние вече наистина не смятаме, че животът се състои в това колко пари имаме, в титлите, които притежаваме, важните хора, които познаваме, къщата и съседствата, с които живеем, както и службата, и влиянието, които мислим, че имаме.¹³ Истинският живот е познаване на Бог, развиване на любов, великодушие и щедрост като Неговите и даване на това, което можем, според както ни е благословил. Истински да даваме в Духа на Христос, означава, че живеем истински.

Благословение за църквата. Възприемането на библейския план за настойничество е необходимост за църквата. Постоянното участие на нейните членове в даването е упражнение във вяра и благотворителност и има за резултат силно църковно тяло, което участва в споделянето с други души на благословенията, които Христос

му е подарил, и е готово да се отзове на всички нужди на Божията кауза. Църквата ще има достатъчно средства да поддържа проповедниците, да разширява Божието царство в близките околности и да се разпростира и до най-отдалечените краища на земята. Тя ще предоставя с желание време, таланти и средства на Бог от любов и благодарност за Неговите благословения.

Христос ще се завърне, когато евангелието на царството бъде провъзгласено „за свидетелство на всички народи” (Мат. 24:14), затова всички са поканени да бъдат настойници и сътрудници с Него. Така свидетелството на църквата ще бъде мощно благословение за света, а верните настойници ще бъдат радостни, когато виждат благословенията на евангелието да достигат много други души.

Бележки

1. Webster's New Universal Unabridged Dictionary, 2nd ed., 1979, p. 1786.

2. SDA Encyclopedia, rev. ed., p. 1425.

3. Пак там.

4. Paul G. Smith, *Managing God's Goods* (Nashville: Southern Pub. Assn., 1973), p. 21.

5. Вж. C. G. Tuland, „Tithing in the New Testament”; *Ministry*, October 1961, p. 12.

6. Например в Изх. 27:20 Господ дава специални инструкции, според които трябва да се осигурява зехтин за светилниците. Осигуряването на масло за мястото на поклонение, така че то да функционира правилно, било постоянно задължение — но този оперативен разход не идвал от десятъка. Вж. White, *Counsels on Stewardship* (Washington, D. C.: Review and Herald, 1940), pp. 102, 103. Тя казва, че библейските учители в църковните училища трябва да получават заплатата си от десятъка (пак там, с. 103), но той не трябва да се използва за други „училищни цели”, студентски заеми или за издръжка на колпортьорите (White, *Testimonies*, vol. 9, pp. 248, 249; White, *Selected Messages*, book 2, p. 209). Тези видове на Божието дело трябва да се издържат от даренията.

7. Т. Х. Джемисън прави някои много практични предложения за изчисляване на десятъците. Той пише: „Лесно може да се пресметне десятъкът от заплатата. Обикновено няма „служебни разходи” — т.е. действителните разходи при производството на заплатата — които да бъдат извадени от нея. Десятъкът представлява десет процента от заплатата....

Да се даде десятък от бизнес приходите, е по-различно от даването на десятък от заплата. Търговецът на едро или на консигнация трябва да извади разходите, необходими за провеждането на бизнеса си, преди да изчисли десятъка. Това включва цената на наетите служители, отопление, осветление, осигуровки, наеми или данъци върху недвижимата собственост и други подобни. Разбира се, те не трябва да включват разходите за издръжката на живота нито на бизнесмена, нито на членовете на семейството му.

Селскостопанският работник изважда своите разходи — заплати на персонала, торове, ремонти, лихви, данъци и пр. Но той трябва да включи в приходите си и селскостопанската продукция, използвана от семейството му, тъй като това намалява разходите за издръжката на живота и служи като приход.

Сходни процедури могат да приложат производителят, инвеститорът или занаятчията. Днес във всички сфери е необходимо точно счетоводство и това облекчава пресмятането

на десетъка върху прихода от бизнес делата. Някои бизнесмени включват калкулирането на десетъка си в редовната си счетоводна система.

Понякога жена, чийто съпруг не дава десетък, изпитва трудности да се справи с десетъка. В някои случаи тя може да дава десетък върху парите, които са ѝ поверени за домашните разходи. В други случаи това ѝ е забранено. Тогава тя може да дава десетък само върху допълнителни средства, които може да спечели или да получи като подарък. „Защото, ако има усърдие, то се приема според колкото има човек, а не според колкото няма” (2 Кор. 8:12) (Christian Beliefs, p. 267).

8. Някои изследователи на Библията вярват, че Израел е давал поне по два десетъка (някои смятат дори по три) в допълнение към обичайните дарения. Относно първия десетък Господ казва: „А на Левиевите синове, ето, Аз давам в наследство всички десетъци в Израел заради службата, която вършат, службата в шатъра за срещане” (Чис. 18:21). Но що се касае до втория десетък, Той заявява: „И десетата част от житото си, от виното си и от маслото си, и първородните от говедата си и от овците си да ядеш пред Господа, твоя Бог, на мястото, което избере, за да настани там името Си; за да се научиш да се боиш всякога от Господа, твоя Бог” (Вт. 14:23). Израелтяните е трябвало да принасят в светилището този десетък всеки две от три години — или равностойността му в пари. Там той се е използвал за честването на религиозните празници, а също да задоволи нуждите на левитите, чужденците, сираците и вдовиците. Всяка трета година израелтяните е трябвало да използват втория десетък у дома, за да поддържат левитите, чужденците, сираците и вдовиците. И така, вторият десетък се е използвал за благотворителни цели и гостоприемство (Вт. 14:27-29; 26:12). Вж. White, *Patriarchs and Prophets*, p. 530; „Tithe”; SDA Bible Dictionary, rev. ed., p. 1127.

9. Св. White, *Testimonies*, vol. 3, p. 392.

10. От библейска гледна точка притежанието не е собственост. Нашето отношение към десетъка посочва дали признаваме, че сме само управители, или претендираме да сме собственици.

11. Froom, „Stewardship in Its Larger Aspects”; Ministry, June 1960, p. 20.

12. White, *Testimonies*, vol. 4, p. 19.

13. P. G. Smith, p. 72.

